

dit que ho fèieu com un anunci que, com veieu, no és recomanable perquè és dolent. I ho és menys encara tenir un dispensari gratuït i cobrar-se la visita per procediments indirectes i repugnats.

B.—Però no em negareu que compleixen un fi humanitari.

A.—Ah! me'n descuidava: això de l'humanitarisme no ho cregueu, perquè, partint del fet que els pobres de solemnitat són de la beneficència, encomanada no als metges sinó als estaments oficials, aquell que produeix un treball remunerat entra dins la lluita activa per la vida, i la societat té establerts mitjans imperfectes de defensa contra la malaltia com són germandats, mutualitats...

B.—Si, però, ficant-se a les mutualitats, no heveu dit que també perjudiquen als metges?

B.—Si; ja en parlarem un altre dia, si voleu, de les mutualitats. Però deixeu-me acabar, deia que pot defensar-se contra la malaltia i, si més no, sempre té el camp més ampli i econòmic que en cap altra necessitat humana, car sempre li queden els dispensaris dels Hospitals i l'in-

ternar-se en ells, si de cas no ha previst la pèrdua de la salut.

En resum, vos diré que és millor una visita de 3 pessetes feta a consciència que una de gratuïta feta a correcció. Que la medicina al preu mínim que té establert el Sindicat està a l'abast de tothom que guanya un jornal decent.

Que les germandats supleixen i les mutualitats salven totalment els desnivell del pressupost.

Que la ciència hi guanyaria, perquè les coses regalades per llei econòmica actual fatalment han d'ésser dolentes.

Que l'humanitarisme consisteix en no explotar al pròxim, però també prohibeix enganyar-lo i, per fi, que els metges, si es suprimissin els dispensaris gratuïts, ingressarien més pessetes i, per tant, serien més a guanyar-se la vida. Esteu amb mi?

A.—Home, del tot no, però vaja teniu un xic de raó. Adéu...

Escolteu, voldria que parléssim un altre dia de mutualitats...

JUST.

Revista de revistes

L'esdevenidor del metge

Sota aquest títol, el Dr. George E. Vincent, president de la Fundació Rockefeller, comenta l'esdevenidor de la pràctica mèdica als Estats Units.

En l'actualitat la gran massa de la població, «potser un 75 a 80 per cent», es tractada per metges generals que limiten les aplicacions tècniques, que tenen poca o cap especialització dels seus coneixements i molt petita relació amb serveis mèdics d'hospitals, dispensaris i clíniques.

Entre les forces que actuen en els nostres temps i que modificaran el present estat de coses, el progrés de la medicina preventiva és el que limitarà l'esfera d'acció de la pràctica curativa reduint les malalties, l'alt cost de les quals porta cada vegada més a l'assegurança. El caràcter de la moderna educació mèdica està buidant els medis rurals dels seus metges.

Segons el Dr. Vincent, de les condicions actuals han sortit quatre tipus de pràctics, que classifica com segueix: Primer, el professor que ensenya i investiga; segon, l'especialista; tercer, el metge socialitzat o a sou; quart el metge general independent.

Podrà—es demana—sobreviure el darrer, que és encara el més nombrós, davant les dificultats cada dia creixents que es presenten a la seva tasca?

Encara que, acceptant que la seva desaparició seria una pèrdua de plànyer, no creu que sigui impossible. Com condicions obligades a la llur supervivència, accepta la cooperació en l'emprament dels laboratoris i altres recursos, bona disposició en participar en els projectes d'assegurances i sobretot aptitud per arribar a ésser un pràctic de la medicina preventiva.

Disciplina de les especialitats

Una convenció estipulada a Brema per la Dieta Mèdica alemanya (*Deutsche Aerztetag*) per disciplinar el títol de metge especialista (*Facharzt*) ha estat ràpidament acceptada en moltes ciutats alemanyes i és observada com si tingués força de llei.

Segons aquesta convenció, el títol ha d'ésser reconegut per una Comissió de set membres, nomenats pel Consell de la Cambra mèdica (que correspon als nostres Col·legis) sis dels quals són